

[Bonde Larsen]

Et af de opløftende elementer i processen har været, at de unge i høj grad selv har gjort en aktiv og målrettet indsats. Dette giver mig og måske andre troen på, at vi har en generation af unge, det er værd at satse på.

På trods af de unges aktive indsats og det meget effektive arbejde fra organisationernes side kommer vi ikke uden om, at der stadig er en tung opgave, der skal løftes. Men det er svært med samvittigheden i behold at bede en virksomhed om at ansætte en lærling, når ordrebogen er tynd eller måske endda tom. I den situation kan ansættelsen af en ekstra lærling betyde, at der må afskediges en anden medarbejder.

Jeg har da også bemærket, at en undersøgelse, som HK har foretaget, viser, at langt over halvdelen af de virksomheder, de har spurgt, siger, at de ikke har ansat en lærling, fordi økonomien er dårlig, der er for få ressourcer og det i øvrigt er nedgangstider i branchen.

Der er således desværre mange gode grunde til, at det ikke endnu i hvert fald er lykkedes at skaffe praktikpladser til alle de unge, der ønsker det.

Der er samtidig lige så mange gode grunde til at lykønske med det fornemme resultat indtil videre, for vi ligger nu langt over niveauet for 1989 med godt 12.300 indgåede lære- og praktikpladsaftaler. Malurten i bægeret er, at det fornemme resultat ikke er fornemt nok – det rækker ikke. 3.600 unge mennesker står i dag opført på Undervisningsministeriets lister til den praktikpladskompenserende undervisning. Det er for mange.

På den baggrund må SF's beslutningsforslag som udgangspunkt aftvinge interesse. På tærskelen til etableringen af den praktikpladskompenserende undervisning, som ingen rigtig ønsker, må alle alternativer fordomsfrit nøje overvejes. Det kan da godt være, at vi skal gå ind i en diskussion om en AER-lignende ordning. AER er som bekendt fuldt finansieret af arbejdsgiverne og virker i sin eksisterende form som en omfordeling mellem de virksomheder, der har lærlinge, og de virksomheder, der ikke har.

Det kan også være, at vi skal have helt andre løsninger på bordet. Men vi må under ingen omstændigheder straffe de virksomheder, der hårdt presset allerede har taget en ekstra lærling. Det Konservative Folkeparti vil derfor gennem udvalgsarbejdet nøje vurdere effekten

af økonomiske incitament, men også søge opklaret, om det uden disse incitament dog ikke vil lykkes at skaffe de ønskede pladser.

Med de foran nævnte begrundelser må vi derfor afvise SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er en enkelt bemærkning fra hr. Bonde Larsen, der kalder mig op på talerstolen. Han giver udtryk for, at den praktikpladskompenserende undervisning ligesom ikke er god nok, at den er en slags andenklassens undervisning, som ikke kan leve op til de almindelige forhold og krav og ønsker på arbejdsmarkedet.

Det er en opfattelse, som vi desværre har mødt somme tider, men det er også en opfattelse, der efter min mening er forkert. Hvis vi virkelig ville gøre en indsats for at gøre den praktikpladskompenserende undervisning tilstrækkelig god – kvalitetsmæssigt, pædagogisk, indholdsmæssigt – kunne den blive fuldt på højde med den almindelige uddannelse, der gives. Jeg vil sige, at hvis vi oven i købet sørger for, at de maskiner, de undervisningsmidler, der anvendes, bliver de maskiner og de undervisningsmidler, der er de nyeste, man kan få, så vil de elever, der forlader den praktikpladskompenserende undervisning, komme ud med et kvalifikationsniveau, der gør dem egnede til at arbejde med de maskiner, der inden for de næste 5-10 år vil blive introduceret i dansk erhvervsliv, og det vil være dem, der vil have den bedste uddannelse overhovedet til at tage fat på fremtidens udfordringer.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Da hr. Mølgaard Jensen er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne fremkomme med følgende:

Efter Venstres mening bør praktikpladsproblemet principielt løses af erhvervslivet. Hver branche bør lave frivillige kvoteordninger. Det er den eneste realistiske, farbare vej. Større ansvarlighed for de enkelte brancher er vejen frem.

Derfor tager Venstre afstand fra det foreliggende forslag fra SF, som betyder, at der ydes et tilskud til alle arbejdsgivere, der ansætter elever.

Vi ønsker heller ikke at medvirke til at udbygge et nyt offentligt tilskudssystem. Det er en